

2. Паліюк В. П. Застосування судами загальної юрисдикції України Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод у разі «неякісного» законодавства (положення ст. 8 Конвенції щодо права на повагу до приватного і сімейного життя). *Часопис цивільного і кримінального судочинства*. 2014. №1. С. 73-78.

3. Чевичалова Ж.В. Розуміння терміна «сімейне життя» в контексті ст. 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. *Теорія і практика правознавства*. 2015. Вип. 2. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/tipp_2015_2_27

4. Збірник витягів з рішень Європейського суду з прав людини, рекомендованих для вивчення при підготовці до письмового анонімного тестування у межах іспиту для кваліфікаційного оцінювання суддів на відповідність займаній посаді від 1 січня 2018 р. URL : <http://nsj.gov.ua/files/1529653117151749398%82.pdf> (дата звернення: 02.05.2020).

5. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Гарнага проти України» (Заява № 20390/07). URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_960 (дата звернення: 12.05.2020).

6. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «М.Р. та Д.Р. проти України» (Заява № 63551/13). URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_c87 (дата звернення: 12.05.2020).

7. Явор О. «Сімейне життя» в інтерпретації Європейського суду з прав людини. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. №10. С.44-51.

Федурцо А.

*студентка факультету міжнародних відносин
Східноєвропейського національного університету
імені Лесі Українки.*

*Науковий керівник: к.політ. н., доцент
кафедри міжнародних
відносин і регіональних студій
Східноєвропейського національного
університету ім. Лесі Українки*

Вознюк Є.В.

ПОЛІТИЧНА ПСИХОЛОГІЯ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ

Політична психологія – це наука, що виникла на межі політології та соціальної психології. Головне завдання політичної психології полягає у аналізі психологічних механізмів політики та виробленні практичних рекомендацій із оптимального здійснення політичної діяльності на усіх її рівнях.

Загальною датою народження цієї науки можна вважати 1968 рік, як раз тоді коли була заснована «політична психологія» при Американській асоціації політичних наук, а у деяких штатах США розпочались спеціальні курси психології. Також у 1979 році організували «Товариство політичних психологів» що отримало статус міжнародної організації та почали випуск власного журналу «Political Psychology». Відлік сучасного етапу психології слід вести із часу видання у 1973 році колективної монографії під редакцією Джин Клултсон. В ній було підбито підсумки щодо розвитку психології та виокремлені найважливіші напрямки для подальшого досліджування. А вже у 1968 році була виявлена ще одна помітна віха у світі монографії під редакцією Мартіна Готтфріда.

Більшість науковців дотримуються тієї думки, що фокус вивчення і дослідження у цій дисципліні повинен бути зосереджений на взаємодії політичних та психологічних феноменів. При визнанні об'єктного поля можна зазначити, що у першу чергу слід досліджувати політичну сферу суспільства та взаємодію з нею психологічних чинників. Також потрібно приділяти велику увагу для таких аспектів як звернення увагу на результат психологічних впливів на політику та робити спроби зрозуміти процес формування тих чи інших

переконань. За об'єкт політичної психології можна вважати політичну участь, політичне лідерство, також мотиви, що впливають на певну політичну поведінку, а також на індивідуальну, групову та масову свідомість.

Психологія політики держав та міжнародних відносин досліджує ті психологічні компоненти, які сформувались націями на рівні зовнішньополітичної свідомості, яка відбивається як політичні відносини усередині даних суспільств.

За приклад збереження старих психологічних стереотипів у міжнародних відносинах можна взяти слова які були сказані у 1980 році Артуром Шлезінгером «Моральна чистота – це область святих, а політики повинні бути, насамперед, діючі». Таким чином можна зазначити те, що саме таку точку зору поділяють більшість політиків для яких політика це так звана звичайна техніка досягнення успіху, але не щось більше. Так як до ХХ століття дотримання такої позиції була не дуже безпечною. Внаслідок цього на даний момент помітною рисою міжнародних відносин це стає формування загальноновизнаних цінностей та певних норм поведінки, що утворюють так званий «кодекс існування», який не буде вичерпуватись тільки нормами міжнародного права. Також ці норми оновлюються, доповнюються та зміцнюються нормами, оцінками, у таких середовищах міжнародних відносин у яких спокійне існування націй перебуває під загрозою ядерної війни, а також зубожіння у країнах «третього світу».

Якщо говорити про характерні риси сучасних міжнародних відносин, то слід звернути увагу на те, що великий відбиток на тип мислення переважної більшості політичних діячів держав світу, визначила їх погляди на економіку, політику, військову стратегію їхніх держав і держав союзників наклав «центральный конфлікт» між двома державами СРСР та США.

Можна сказати, що цей конфлікт став на довгі роки однією із головних віх системи міжнародних відносин, а так зване «залякування» – розглядалось як одна із ведучих та найкращих форм зовнішньополітичного впливу.

В умовах сучасного однополярного світу відмова від старих стереотипів міжнародних відносин які зобов'язані своєю появою холодної війні, відбуваються дуже повільно, у той час коли динаміка сучасних міжнародних відносин вимагає нової якісної психологічної підоснови зовнішньополітичної діяльності держав та самих політиків. У таких умовах зростає велике значення ролі, яку можуть та повинні виконувати політичні психологи, які можуть застосовувати свої знання та навички у сферах нормалізації та оптимізації психологічного клімату міжнародних відносин.

Отже, зазначаємо, що стереотипи впливають на сприйняття та розуміння багатьох явищ навколишньої дійсності, вони визначають ставлення людини до певних груп об'єктів. У 1941 році, для американців західного узбережжя у повну силу працював такий стереотип «Усі японці – вороги». Механізм цього стереотипу був простий, тому якщо людина потрапила у категорію «японець» вона просто втрачала індивідуальне забарвлення серед інших.

Список використаних джерел

1. Ольшанський Д.В. Масові настрої у політиці. М. : Наука, 1995. 365 с.
2. Характеристика міжнародних відносин. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <https://osvita.ua/vnz/reports/politolog/17485/>.
3. Спеціалізація «Політична психологія» [Електронний ресурс] – Режим доступу : <https://fp.npu.edu.ua/abiturientu/spetsializatsii/politychna-psykholohiia>.
4. Поняття політичної психології [Електронний ресурс] – Режим доступу : <https://buklib.net/books/27095/>.
5. Політична психологія як частина політичної свідомості [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://politics.ellib.org.ua/pages-3637.html>.